UEFA ევროპის საკლუბო ტურნირები

ოპტიმიზმის საფუძველი

30 სექტემბერს გაიმართა ფეხბურთში ევროპის საკლუბო ტურნირების პირველი წრის საპასუხო მატჩები.

უეფა-ს თასი

„დინამო“ (თბილისი) _ „ლოკომოტივი“ (სოფია, ბულგარეთი) 3:0 (1:0).

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის „დინამოს“ სტადიონი, 30 სექტემბერი.

„დინამო“: გაბელია, კეტაშვილი, ჩივაძე, ჭედია, არზიანი, რევიშვილი, ცვეიბა, სულაქველიძე, აჯოევი (ქეცბაია, 70), გურული, შენგელია (კორღალიძე, 46).

„ლოკომოტივი“: ნიკოლოვი, ველკოვი, ჟელევი, დუდოვი, დოჩევი, ვასევი, ბიონჩევი, მეტკოვი, პეტკოვი, ტოდოროვი (ზლატინოვი, 74), სტოევი

მსაჯი რ. მატუშეკი (ჩეხოსლოვაკია).

გააფრთხილეს დუდოვი.

უეფა-ს თასის გათამაშების პირველ დღეს ევროპის კლუბ ტურნირებში მონაწილე საბჭოთა 6 გუნდიდან ხუთმა გამარჯვება მოიპოვა. დამარცხდა მხოლოდ თბილისის „დინამო“. ეს ფრიად საწყენი ამბავი გახლდათ. ამგვარი სამწუხარო გამონაკლისი საერთო წარმატების ფონზე დიდი სინანულის გრძნობა იწვევდა. თბილისელთა ამ მარცხს, რა თქმა უნდა, უშუალოდ ვუკავშირებდით ჩვენი გუნდის წარუმატებლობებს წლევანდელ საკავშირო ჩემპიონატში. რამდენიც უნდა ვილაპარაკოთ იუგოსლავიელი მსაჯის ვ. ვუოვიჩის არაობიექტურ მსაჯობაზე პირველ მატჩში, მოსახდენი მაინც მოხდა. ამიტომაც საპასუხო თამაშის წინ თბილისის „დინამოს“ სრული რეაბილიტაციისთვის უნდა ებრძოლა. რეაბილიტაციისთვის ევროპული მასშტაბითაც და, რასაკვირველია, საკუთარ გულშემატკივართა წინაშეც.

საოცარი ხალხია ეს გულშემატკივრები! მთელი წელია საყვედურისა და წყენის მეტს არაერთს გამოვთქვამთ ჩვენი პირველი გუნდის მიმართ, მაგრამ გასაჭირის საპასუხისმგებლო მომენტი რომ დადგა, „მთელი საქართველო“ ტელევიზორებს მიუსხდა. ჩვენი მთავარი სტადიონი თითქმის სავსე იყო მაყურებლებით და თუკი რაიმე საშუალებით შეიძლებოდა დინამოელთა მხარდაჭერა და გამხნევება, ეს ჩვენს გუნდს არ აკლდა. მატჩის დამთავრების შემდეგ დინამოელებმა მადლობა გადაუხადეს თავიანთ ქომაგებს და, ეტყობა, გარკვეულ, ექსტრემალურ ვითარებაში ფეხბურთელს გულშემატკივრის გამხნევება უფრო შველის, ვიდრე გაუთავებელი საყვედურები...

„დინამო“ კი ამჯერად ნამდვილად საბრძოლოდ იყო განწყობილი. ნუ დავმალავთ, რომ ახალი ხელმძღვანელობის მოსვლის შემდეგ ჩვენი ფეხბურთელები აღრინდელთან შედარებით გაცილებით უფრო გააქტიურდნენ, განუზომლად მოიმატა საერთო მონდომებამ, ენერგიულმა მანევრებმა, თუმცა, თამაშის ოსტატობას და

საშემსრულებლო ხელოვნებას ასე ცქერა ვერ აიმაღლებს. ვეტერანებზე ის შეიძლება ითქვას, რომ ისინი გაცილებით უფრო მობილიზებულნი არიან, ძველ ფორმას იბრუნებენ და შეცდომებსაც ნაკლებად უშვებენ. ის სარევანშო ანგარიში, რომლის წყალობითაც თბილისის „დინამომ“ სძლია სოფიის „ლოკომიტივს“ გათამაშების შემდგომ წრეში გასვლის საშუალება შეგვიქმნა.

3:0 - ევროპის საკლუბო გათამაშებათა ასპარეზზე იოლი ამბავი არაა, მით უმეტეს, პირველი მარცხის შემდეგ და შეცდომა იქნებოდა გვეფიქრა, რომ ჩვენს გუნდში ყველაფერი მოწესრიგდა. რა თქმა უნდა, არა! თბილისელთა თამაშში ახლაც ხშირია შეუთანხმებლობა, შეცდომები, უზუსტო დარტყმები მეტოქის კართან შექმნილი სახიფათო ვითარებისას, გაუმართლებლად ბევრ ჯარიმას ღებულობენ ჩვენი მცველები, როცა მეტოქის თავდამსხმელებთან უშუალო ორთაბრძოლებში ებმებიან. ამ ჯარიმების შედეგად ბულგარელმა ფეხბურთელებმა სტანდარტულ მდგომარეობათა გათამაშების მრავალზე მრავალი შესაძლებლობა მიიღეს და კარგია, რომ ჩვენი მცველები ახერხებდნენ მათ მოგერიებას. დღევანდელ საზეიმო განწყობილებაში ამ შეცდომებს იმიტომ ვუსვამ ხაზს, რომ წინ საკავშირო ჩემპიონატის რამდენიმე უაღრესად საპასუხისმგებლო შეხვედრაა ჩასატარებელი, ამ შეცდომათა გამეორება კი მძიმე მდგომარეობაში ჩაგვაყენებს. რახან ახლა მობრუნების წერტილთან დავდექით და აღმავლობის გზას შევუდექით, ყოველი მატჩი კი არა, მისი თითოეული ეპიზოდიც კი ზუსტად გაანგარიშებული და აწონ-დაწონილი უნდა გვქონდეს. თბილისის „დინამოს“ ფეხბურთელებს აღარა აქვთ არც ერთი შეცდომის უფლება. ეს სენტენციები მხოლოდ და მხოლოდ ჩვენი კეთილი სურვილებით არის ნაკარნახევი.

ავიღოთ, თუნდაც, ის 11-მეტრიანი, რომელიც მატჩის პირველივე წუთზე დაინიშნა „ლოკომიტივის“ კარში ხდება, როცა პენალტები ვერ გააქვთ, ეს ტრაგედია არაა, მაგრამ გაიხსენეთ, თბილისის „დინამომ“ წლეულს უკვე რამდენჯერ ვერ გამოიყენა ასეთივე შესაძლებლობა. შენგელიამაც ვერ შეძლო ამ დღეს ბურთის გატანა, მან აშკარად სუსტად შეასრულა დარტყმა და საშუალება მისცა ბულგარელთა ჩინებულ მეკარე ნიკოლოვს მოეგერიებინა ბურთი. ვინ იცის, როგორ წავიდოდა შემდგომში თამაში, დინამოელებს რომ ის ერთსულოვნება და მონდომება არ გამოეჩინათ, რაზეც ზევით ამდენი ვილაპარაკეთ. მატჩის წინ გამართულ პრესკონფერენციაზე სოფიის „ლოკომოტივის“ მწვრთნელმა ა. ჩაჩევსკიმ განაცხადა: „ჩვენ თბილისში იმიტომ კი არ ჩამოვედით, რომ ლამაზი თამაში ვაჩვენოთ, ჩვენ კონკრეტული ამოცანა გვაქვს დასახული გათამაშების შემდგომ წრეში გასასვლელად და მხოლოდ ამ ამოცანის შესასრულებლად ვიბრძოლებთ. სხვა ყველაფერს მნიშვნელობა არ აქვს.“

მაგრამ, ჩემი აზრით, ა. ჩაჩევსკი შეცდა. ფეხბურთში ყველაფერს აქვს მნიშვნელობა. „ლოკომიტივს“ ფეხბურთელები პირველი მატჩის ანგარიშის ჰიპნოზით იყვნენ „შეპყრობილი“, ორგოლიანი უპირატესობა მათ სავსებით საკმარისად მიიჩნიეს

და საპასუხო მატჩი თბილისში ძალზე პასიურად, ზედმეტი სიფრთხილით, შიშით ჩაატარეს. ისინი დინამოელთაგან არ მოელოდნენ ასეთ მონდომებულ, ძლიერ თამაშს, მაგრამ ფეხბურთში ყველაფერს უნდა მოელოდე, თუ არა და ისეთ მდგომარეობაში ჩავარდები, როგორშიც სოფიელთა გუნდი აღმოჩნდა. მაშინაც კი, როცა თბილისელები იგებდნენ ანგარიშით 3:0, სტუმრებს შეეძლოთ აქტიურად ეთამაშათ და, ვთქვათ, ერთი საპასუხო ბურთი გაეტანათ, მაშინ საქმე დამატებით დროზე მიდგებოდა, მაგრამ „ლოკომიტივის“ ფეხბურთელებმა ვერაფრით ვერ შეძლეს დინამოელთა უკიდურესად აქტიური თამაშის დაძლევა და ყველაფერი ის, რაც 30 სექტემბერს მოხდა ჩვენს სტადიონზე, სავსებით შეესაბამება კანონზომიერებას - თბილისის „დინამომ“ 3 „მშრალი“ ბურთი გაიტანა მეტოქის კარში და დარწმუნებული ვართ, ბულგარელთა მეკარე პლამენ ნიკოლოვი რომ არა, რომელმაც რამდენიმე უაღრესად ძნელი ბურთი მოიგერია, ანგარიში მეტიც იქნებოდა.

ერთი სიტყვით, ოპტიმიზმის სრული საფუძველი გვაქვს. საკავშირო ჩემპიონატის დარჩენილი მატჩები თბილისის „დინამომ“ ასეთივე მაჟორულ ტონალობაში უნდა ჩაატაროს და მაშინ თავიდან ავიცილებთ საბედისწერო პრობლემას. დარჩება თუ არა ჩვენი გუნდი უმაღლეს ლიგაში.

სამივე ბურთი ბულგარელთა კარში გავიდა უმაღლესი საფეხბურთო ოსტატობის დონეზე. ეს ჯერ 41-ე წუთზე გააკეთა სულაქველიძემ, როცა ნიკოლოვმა წამით მოადუნა ყურადღება, შემდეგ გურულმა ასეთივე ეფექტური გოლი გაიტანა შორი მანძილიდან 79-ე წუთზე კი ჩივაძემ ზუსტი თავური დარტყმით გაგზავნა ბადეში მარჯვენა ფლანგიდან მოწოდებული ბურთი.

ბიჭიკო ქორქია
ლელო 08.10.1987

პრესკონფერენცია მატჩის შემდეგ

მატჩის დამთავრებისთანავე ტრადიციულ პრეს-კონფერენციაზე პირველნი დიდი ბრძოლის მონაწილეთაგან დინამოელთა ხელმძღვანელები მოვიდნენ - გერმან ზონინი, მურთაზ ხურცილავა, ვლადიმერ გუცაევი. გასაგებიცაა: ჯერ ერთი, ისინი გამარჯვებულთ მხარეს წარმოადგენდნენ და, მეორეც (რაც კარგა ხნის დაკვირვებით ვიცით), არც ერთი ამ სამეულიდან არ გაურბის შეხვედრას ჟურნალისტებთან...

შემდეგ დარბაზში ბულგარელთა მწვრთნელი აპოსტოლ ჩაჩევსკიც გამოჩნდა...

გ. ზონინი: - თამაშითაც კმაყოფილი ვართ და შედეგითაც, კარგად ვგრძნობდით, რომ ამ დღეს არა მარტო ქართული ფეხბურთის, არამედ მთელი საბჭოთა სპორტის პრესტიჟს ვიცავდით. ალბათ დამეთანხმებით, რომ „გარდაქმნის“ პირველი „შტრიხები“ ჩვენს გუნდს ჯერ კიდევ ორი კვირის წინათ ერევანში დაეტყო, მაგრამ მაშინ თამაში

მსაჯმა „გაგვიფუჭა“. მას შემდეგ ნელ-ნელა ვუმატებთ თამაშს და ვეცადეთ უეფას განმეორებითი მატჩისთვის სასურველი დონისთვის მიგვეღწია. საჭირო იყო დინამოელთა ფუნქციონალური კონდიციების აღდგენა. საბედნიეროდ, ამას მივაღწიეთ. ვფიქრობ, რომ გულშემატკივრებმა მოედანზე იხილეს გუნდი, რომელიც იბრძოდა მონდომებით, სრულყოფილად, დიდი ნებისყოფით, კარგად ასრულებდა მწვრთნელთა ტაქტიკურ დავალებას ყველა რგოლში და მიზანსწრაფვით მიიწევდა გამარჯვებისკენ. სასიამოვნოა, რომ ახალგაზრდები დაირაზმნენ ვეტერან დინამოელთა გარშემო - სხვათა შორის, ალბათ ბევრმა არ იცის, რომ ამ დღეს შენგელია და სულაქველიძე ტრავმირებულები გამოვიდნენ მოედანზე (თამაშში მათი მონაწილეობა ბოლო წუთებამდე გაურკვეველი იყო), ვფიქრობ, ორივე მათგანმა კარგად გაართვა თავი ძნელ მატჩს. ვიცი, ყველას შენგელიას '“პენალტის ამბავი“ გაინტერესებთ. გეტყვით, რომ ყოველ ვარჯიშზე თითოეული ჩვენი ფეხბურთელი 30-40-ჯერ მაინც ასრულებს 11- მეტრიან დარტყმას. სხვათა შორის, მატჩის დღეს დილით დიღმის ბაზაზე შენგელიამ ათჯერ დაარტყა პენალტი და ცხრა შეაგდო. აი, თამაშში კი... როდესაც ბურთისკენ გამოემართა დასარტყმელად, ვიგრძენი რაღაც არადამაჯერებლობა მის მოქმედებაში, თავი ჩავღუნე და ვერ გაიტანს - გავიფიქრე. მერე ტრიბუნების რეაქციით მივხვდი ყველაფერს... რას იზამ, მაგრამ შემდგომში რამაზმა ძალზე მონდომებით ითამაშა და მხოლოდ ტრავმის გამწვავების შიშით შევცვალეთ. ისე, ჩვენს თავდამსხმელებს მეტის გაკეთება შეეძლოთ, ეტყობა ზედმეტმა მონდომებამ ხელი შეუშალა გურამ აჯოევს - იგი ხომ ახლა იკიდებს ფეხს დინამოელთა ძირითად შემადგენლობაში. აი, გურული კი ქების ღირსია. ცხადია, ამ გამარჯვებით „ცაში ფრენას“ არ ვაპირებთ - ფეხბურთელებმა კარგად იციან, რომ მთავარი ბრძოლები ჯერ კიდევ წინაა, საჭიროა, რა თქმა უნდა, მეტი ვარჯიში, ფუნქციონალური დონის კიდევ უფრო ამაღლება. რაც შეეხება ჩვენს მეტოქეს, იგი სოფიაში უკეთ გამოიყურებოდა, უფრო ორგანიზებულად და აგრესიულად თამაშობდა. თანავუგრძნობ ჩემს ბულგარელ კოლეგას და ვუსურვებ ისევე, როგორც ჩვენს გუნდს, კარგ თამაშს ქვეყნის ჩემპიონატში.

ა. ჩაჩევსკი: - თქვენს გუნდს დიდი გამოცდილება აქვს ევროპის ტურნირებში, ამასთან, როგორც შევამჩნიე, იგი სულ სხვაგვარად თამაშობს შინ და გარეთ. ერთი გუნდი იყო სოფიაში, მეორე - თბილისში. აღტაცებული ვარ ქართველ ფეხბურთელთა თამაშით - მათი სწრაფი , შეთანხმებული მოქმედებით. ანგარიში ალბათ უფრო დიდი იქნებოდა, ჩვენს მეკარეს საკმაოდ კარგად რომ არ ეთამაშა. აი, იერიშები კი უკბილო გამოდგა, სუსტი იყო ხრისტო ზლატინოვი, რომელმაც სოფიაში ძლიერად ითამაშა. ჩანს, დიდი ტურნირების გამოცდილება მართლაც გვაკლია. გამოგიტყდებით, ერთი გუნდის გატანას მაინც ვაპირებდით, მაგრამ ვერ მოვახერხეთ. ძლიერმა გაიმარჯვა - გულწრფელად ვულოცავ ქართველ ფეხბურთის მოყვარულებს ამ წარმატებას.

ინტერვიუ ჩაიწერა ოთარ ნოზაძემ
ლელო 08.10.1987